

Sygn. akt **XI Ka 563/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Kurczewska - Śmiech

Sędziowie SO Włodzimierz Śpiewła (spr.)

SO Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant sekr. sądowy Katarzyna Radek

przy udziale Prokuratora Hanny Dobek

po rozpoznaniu dnia 4 października 2016 roku

sprawy C. K. syna S. i M. z domu J. urodzonego (...) w N.

oskarżonego o czyny z art. 190 a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 5 kwietnia 2016 roku sygn. akt **II K 1406/12**

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego C. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Puławach do ponownego rozpoznania.

Katarzyna Żmigrodzka Magdalena Kurczewska- Śmiech Włodzimierz Śpiewła

XI Ka 563/16 UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu sprawy o sygn. akt II K 1406/12, wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Puławach uznał **C. K.** winnym popełnienia czynu z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 7 k.k. odstąpił od wymierzenia kary oraz na podstawie art. 60 § 7 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 i 8 k.k., w zw. z art. 41a § 1 i 4 k.k. oraz art. 50 k.k. orzekł wobec niego środki karne zakazu kontaktowania się w jakikolwiek sposób oraz zbliżania się do J. L., M. L. i J. S. na odległość mniejszą od 20 metrów na okres pięciu lat oraz podania wyroku do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie go w miejscu dostępnym dla publiczności w Starostwie Powiatowym w P. oraz w Urzędzie Miasta P., a także na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Sądu Rejonowego w Puławach.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył oskarżyciel publiczny, zaskarżając go w całości, wniósł o jego uchylenie i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacja skarżącego jako zasadna skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd pierwszej instancji w istocie dopuścił się uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Analiza akt sprawy oraz lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia doprowadziły do wniosku, że dokonał on wadliwej oceny całokształtu przeprowadzonych dowodów, uwzględniając wyłącznie okoliczności korzystne dla C. K., natomiast nie przeanalizował wystarczająco tych, przemawiających na jego niekorzyść.

Nadto, w związku z powyższym, Sąd Rejonowy dokonał nieuprawnionej eliminacji części działań oskarżonego wchodzących w skład czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, a mianowicie tych dotyczących rozwieszania plakatów oraz zamieszczania pomawiających treści na stronie internetowej.

Jak wynika z treści uzasadnienia Sąd oparł ustalenia w tym przedmiocie na wyjaśnieniach oskarżonego, który nie przyznał się do tych działań, nie uwzględniając w tej części twierdzeń pokrzywdzonych. W dodatku Sąd pierwszej instancji nie wyjaśnił należycie, dlaczego w całości uznał „prawdziwość” zeznań świadków: J. L., M. L., J. S., E. K., A. F., H. P., W. H. i A. H., a jedynie w omawianym zakresie okazały się one niewiarygodne.

W treści pisemnych motywów rozstrzygnięcia nie ma odpowiedzi na pytanie, dlaczego dotychczas spójne i logiczne zeznania powyższych osób, „nagle” w pewnej części, w ocenie Sądu meriti straciły na wiarygodności. W tym miejscu należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy nie wskazał szczegółowo jaki materiał dowodowy, w jakiej części uznał za wiarygodny, a jakiemu i w jakim zakresie odmówił tego waloru.

Ustalenia faktyczne sądu wyrokującego w pierwszej instancji pozostają pod ochroną zasady swobodnej oceny dowodów wówczas, gdy rozważył on, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, wynikające z każdego z zebranych w sprawie dowodów okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Inaczej mówiąc, gdy są one wynikiem wszechstronnej oceny dowodów pochodzących zarówno ze źródeł osobowych, jak i rzeczowych, przy czym żaden z nich nie może być traktowany jako ważniejszy tylko dlatego, że pochodzi z określonego (np. osobowego czy też rzeczowego) źródła, jak też z tego powodu (pochodzenia od określonego źródła) ocena dowodu nie może zostać pominięta, nawet jeśli sąd uznaje go za wiarygodny.

Należy również zgodzić się ze skarżącym, że Sąd orzekający niezasadnie zastosował w stosunku do oskarżonego nadzwyczajne złagodzenie kary, poprzez odstępianie od jej wymierzenia w trybie art. 60 § 7 k.k.. Wszak, w przypadku art. 190a § 1 k.k. nie może być mowy o zastosowaniu powyższego przepisu, już jedynie z uwagi na jego treść, gdyż daje on taką możliwość jedynie w przypadku, gdy dany czyn zagrożony jest więcej niż jedną z kar wymienionych w art. 32 pkt 1 – 3 k.k. Natomiast przestępstwo zarzucane C. K. aktem oskarżenia, zagrożone jest jedynie karą pozbawienia wolności do lat trzech.

Warto zauważyć, że niczego w tej kwestii nie zmieniło powołanie się przez Sąd pierwszej instancji w treści uzasadnienia na art. 37a k.k., którego jak stwierdził omyłkowo nie wskazał w podstawie prawnej rozstrzygnięcia. Artykuł ten nie rozszerza bowiem ustawowego zagrożenia karą przewidzianą w konkretnym przepisie typizującym dany czyn zabroniony. Nadto, treść omawianego przepisu jest tak skonstruowana – „można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności”, że finalnie nie zwiększa zagrożenia, o którym mowa w art. 60 § 7 k.k..

Sąd meriti kładł znaczący nacisk na okoliczność, iż C. K. odpowiada w sprawie niniejszej w warunkach ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności (k. 624-634), co oczywiście wpływa na stopień jego zawinienia, jednakże – o ile zostanie mu udowodnione, iż popełnił zarzucane przestępstwo – powinno prowadzić od wymierzenia mu adekwatnej kary, przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego czynu, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz nasilenia złej woli oskarżonego. Wszak sam Sąd Rejonowy zauważył, że społeczna szkodliwość przedmiotowego czynu była znaczna, gdyż „skutki tego procederu były niewątpliwie bardzo dolegliwe dla oskarżycieli posiłkowych”. W tym stanie rzeczy z wielką starannością należy rozważyć ewentualność dopuszczalności nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Mając na uwadze powyższy wywód, nie sposób na obecnym etapie zaakceptować stanowiska Sądu pierwszej instancji zaprezentowanego w zaskarżonym wyroku. Powyższe argumenty pozwoliły na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy dokonał

pobieżnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy, co oczywiście nie sugeruje mającego w przyszłości zapaść rozstrzygnięcia, a jedynie obliguje Sąd do wyeliminowania stwierdzonych uchybień oraz do rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Powyższa sytuacja formalnie zwolniła Sąd odwoławczy, z uwagi na regulację art. 436 k.p.k., z obowiązku odnoszenia się szczegółowo do wszystkich zarzutów zawartych we wniesionej apelacji.

Ponownie prowadząc postępowanie w sprawie Sąd zastosuje się do powyższych wskazań i przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do wydania prawidłowego orzeczenia.

Z tych względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Katarzyna Żmigrodzka Magdalena Kurczewska-Śmiech Włodzimierz Śpiewła